

NORMÁLNÍ LIDI

ARGO

**Přeložila
Radka
Šmahelová**

**SALLY
ROONEYOVÁ**

Z anglického originálu *Normal People*,
vydaného nakladatelstvím
Faber & Faber v Londýně roku 2018,
přeložila Radka Šmahelová.
Odpovědný redaktor Petr Onufer.
Jazyková redakce Pavla Horáková.
Korektury Marie Hajdová.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Ilustrace na obálce XXXXXXXXX.
Grafická úprava a sazba XXXXXXXXXXXXXXX.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2020 jako svou XXXX. publikaci.
Vytiskla tiskárna XXXXXXXXXXXX.
První vydání.

**NORMÁLNÍ
LIDI**

ISBN 978-80-257-XXXXXXXXXXXX

Naše knihy distribuuje
knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877
252 62 Horoměřice
tel: 226 519 383, fax: 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz,
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

NORMAL PEOPLE

All rights reserved.

© Sally Rooney, 2018

Czech edition © Argo, 2020

Translation © Radka Šmahelová, 2020

**Jedno z tajemství změny vnitřního klidu
se příhodně nazývá rozhovor
a pro mnohé z nás vůbec nic neznamena,
dokud se nás něčí osobnost obzvláště
nedotkne, pak teprve pochopíme.**

GEORGE ELIOTOVÁ: DANIEL DERONDA

Když Connell zazvoní, Marianne otevře. Má na sobě ještě školní uniformu, ale už si sundala svetr, takže tam stojí jen v halence a sukni a nemá ani boty, jen silonky.

Ahoj, řekne Connell.

Pojď dál.

Marianne se obrátí a jde do haly. Connell za sebou zavře dveře a vydá se za ní. O pár schodů níž, v kuchyni, si jeho matka Lorraine sundává gumové rukavice. Marianne se vyšvihne na linku a vezme do ruky otevřenou sklenici nutelly a lžičku.

Marianne říká, že jste dnes dostali výsledky zkušebních testů, ozve se Lorraine.

Jo, už máme angličtinu, kývne Connell. Nedávají to na jednou. Vyrazíme?

Lorraine pečlivě složí rukavice a uklidí je pod dřez. Potom si rozpustí vlasy. Connell si říká, že tohle přece může počkat do auta.

Prý se ti fakt podařil, pokračuje Lorraine.

Byl nejlepší ze třídy, dodá Marianne.

Jo, přiznává Connell. Ale Marianne taky zabodovala. Můžeme už jet?

Lorraine si rozvazuje zástěru a zaváhá.

Nevěděla jsem, že tak spěcháme.

Connell si strčí ruce do kapes a snaží se otráveně nevzdychnout, podaří se mu to jen tak, že se hlasitě nadechne, takže to nakonec jako vzdychnutí zní.

Skočím ještě vyndat prádlo ze sušičky, prohlásí Lorraine. A pak půjdeme, jo?

Connell mlčí a jen sklopí hlavu. Lorraine odchází.

Nechceš? ptá se ho Marianne.

Nabízí mu skleničku nutelly. Connell zaboří ruce ještě hloub do kapes, jako by si do nich nejradši vlezl celý.

Ne dík, odmítne.

A dostal jsi dneska i výsledky z frániny?

Už včera.

Connell se opře zády o ledničku a dívá se na Mariannu, jak olizuje lžičku. Ve škole se oba tváří, že se neznají. O Marianně se ví, že bydlí v obrovské bílé vile s příjezdovou cestou a že Connellova máma uklízí, ale nikdo si to nespojuje dohromady.

Dostal jsem jedničku. A co ty z němčiny?

Taky jedničku, odpoví Marianne. Chceš se vytahovat?

Dostaneš šest set bodů, vidě?

Marianne pokrčí rameny. Ty asi jo, řekne.

Ty jsi ale chytřejší.

Z toho si nic nedělej. Jsem nejchytřejší ze všech.

Marianne se zazubí. Ve škole lidmi otevřeně pohrdá. Nemá žádné kamarády a o přestávkách na oběd si někde zalezlá čte. Dost lidí ji nesnáší. Táta jí umřel, když jí bylo třináct, a Connell zaslechl, že teď prý má nějakou duševní poruchu nebo co. Nekecá, že je ve škole nejchytřejší. Děsí ho, když s ní má zůstat o samotě, ale zase se mu líbí představovat si, co jí říká, aby ji ohromil.

V angličtině ale nejlepší nejsi, podotkne.

Marianne si olízne rty, nijak jí to nerozhodí.

Jasně, možná bys mi mohl pomoci s doučkem, odpoví.

Connell cítí, jak mu rudnou uši. Snad to jen bagatelizuje a nic tím nemyslí, a jestli tím něco myslí, tak jen proto, aby ho shodila, protože ji všichni nesnáší. Nosí hnusný boty s tlustou podrážkou a vůbec se nemaluje. A prý si ani neholí nohy. Tradovalo se, že se jednou v jídelně pokecala čokoládovou zmrzlinou, a tak šla na záchod, tam si halen-

ku sundala a vyprala si ji v umyvadle. Kdyby chtěla, mohla by klidně Connella ve škole oslovit a přede všemi mu říct: Uvidíme se odpoledne. To by byl pěkný trapas. A trapasy si ona užívá. Ale nikdy to neudělala.

O čem jsi mluvil s Nearyovou? vyzvídá Marianne.

Ále, o ničem. Nevím, asi o zkouškách.

Marianne otočí lžičkou ve sklenici.

Balí tě snad nebo co? zeptá se.

Connell sleduje, jak otáčí lžičkou. Ještě pořád mu hoří uši.

Proč to říkáš? ptá se.

Proboha, snad s ní nic nemáš, že ne?

Ani omylem. Připadá ti to vtipný?

Promiň, omlouvá se Marianne.

Snaží se soustředit, jako by mu očima provrtávala lebku skrz naskrz.

Máš pravdu, fakt to není vtipný. Promiň.

Connell kývne, rozhlídne se po místnosti a přejede špičkou boty po spáře mezi dlaždičkami.

Občas si ale říkám, že se ke mně chová divně, ozve se. Ale nikdy bych to nikomu neřekl.

Přijde mi, že s tebou flirtuje i o hodinách.

Fakt?

Marianne přikývne. Connell se podrbe na krku. Profesorka Nearyová učí ekonomiku. Ve škole se o jeho údajných citech k ní namluví ažaž. Tvrdí se dokonce, že si ji snažil přidat na facebooku do přátel, což teda rozhodně neudělal a neudělá. Vlastně ho nijak zvlášť nezajímá, ani se s ní nebaví, zatímco ona se k němu docela má. Někdy ho po vyučování zastaví a začne s ním řešit, co chce v životě dělat. Jednou se dokonce dotkla jeho kravaty. Nemůže přece nikomu říct, jak se k němu chová, ostatní by si mysleli, že se chlubí. Při vyučování mu je trapně a stydí se, takže se ani nemůže soustředit. Jen sedí a tupě zírá do

učebnice, dokud se mu sloupcové grafy před očima nezačnou rozplývat.

Pořád si ze mě někdo dělá srandu, že ji miluju, stěžuje si Connell. Ale to není vůbec pravda. Teda, snad si nemyslíš, že si ještě nabíhám, když se takhle chová, že ne?

Ne, toho jsem si nevšimla.

Connell si bezmyšlenkovitě utře ruce do školní košile. Všichni jsou o jeho poblázněnosti do profesorky Nearyové tak přesvědčeni, že někdy začíná pochybovat o vlastních pocitech. Co když, někde nad nebo pod úrovní vlastního vnímání, po ní ve skutečnosti touží? Vždyť ani neví, jaké to je po někom toužit. Pokaždé, když se s někým vyspal, tak ho to jen stresovalo a bylo mu to odporné, až si říkal, že s ním je něco blbě, že má nějakou poruchu vývoje a nedokáže mít intimní poměr se ženou. Jen tam leží a říká si: To bylo tak hnusný, že mi z toho je na blití. Je to jeho problém? A ta nevolnost, kterou cítí, když se k němu profesorka Nearyová naklání, je to snad sexuální vzrušení? Jak to má poznat?

Jestli chceš, můžu zajít za Lyonsem, navrhne Marianne. Neřeknu mu, žeš mi to říkal, jen, že jsem si toho sama všimla.

Na to zapomeň. Ani náhodou. Nikomu nic neříkej, ani slovo, ok?

Dobře.

Connell se na ni podívá, aby se ujistil, že to myslí vážně, a potom kývne.

Nemůžeš za to, že se takhle k tobě chová, prohlásí Marianne. Neděláš nic špatného.

A proč si teda všichni myslej, že jsem do ní zabouchnu-
tej? hlesne Connell.

Možná proto, že když s ní mluvíš, jsi červenej až za uši-
ma. Jenže ty jsi červenej furt, prostě máš takovou kůži.

Connel si krátce odfrkne. Tak teda dík, řekne.

Fakt.

Dík, vím o tom.

Teď jsi taky rudej jak rak, podotkne Marianne.

Connell zavře oči a přitiskne jazyk na horní patro. Slyší, jak se Marianne směje.

Proč jsi na lidi tak hnusná? zeptá se.

Nejsem hnusná. Je mi úplně jedno, jestli se červenáš. Nikomu to nepovím.

Jen proto, že to nikomu nepovíš, si nemůžeš říkat, co se ti líbí.

Ok, tak promiň.

Connell se otočí a podívá se z okna na zahradu. Ta připomíná spíš nějaký areál. Je na ní tenisový kurt a obrovitánská kamenná socha ženského těla. Podívá se do „areálu“ a přitiskne obličej k chladnému sklu. Když si lidi vyprávějí historku o tom, jak si Marianne vymáchala halenku v umyvadle, přijde jim to děsně vtipné, jenže Connell si myslí, že ten pravý důvod je jiný. Marianne nikdy s nikým ze školy nešla ani na rande, nikdo ji neviděl nahatou a ani nevědí, jestli je na kluky nebo na holky, nikomu to nepoví. A to jim na ní vadí. A proto si vykládají tu historku, jako by nakoukli někam, kde nemají co dělat.

Nechci se s tebou hádat, řekne Marianne.

Nehádáme se.

Chápu, asi mě nesnášíš, ale jsi jedinej člověk, kterej se mnou vlastně mluví.

Nikdy jsem neřekl, že tě nesnáším.

To ji zaujme a zdvihne hlavu. Connell se rozpačitě dál dívá do zahrady, ale koutkem oka vidí, jak na něj Marianne kouká. Když s ní mluví, má pocit absolutní důvěry. Mohl by jí o sobě říct úplně všechno, i největší úchylárny, a ona by o nich nikomu neřekla, tím si je jistý. Když s ní je sám, je to jako by otevřel dveře z normálního světa a pak je za sebou zavřel. Nebojí se jí, ve skutečnosti je Marianne

úplně v pohodě, ale bojí se být s ní, protože se pak chová strašně zmateně a říká věci, které by nikdy normálně neřekl.

Před pár týdny, když čekal v hale na Lorraine, sešla Marianne dolů jen v županu. Byl to obyčejný bílý župan a měla ho úplně normálně zavázaný. Měla mokré vlasy a kůže se jí leskla, jako by se zrovna namazala krémem. Když spatřila Connella, zarazila se a řekla: Promiň, nevěděla jsem, že tu jsi. Možná vypadala nervózně, ale ne nějak nepříjemně nebo tak. Potom šla zas nahoru. Zůstal stát v hale. Věděl, že se nejspíš v pokoji oblíká, a ať už na sobě bude mít cokoliv, až zas půjde dolů, oblíkne si to s vědomím, že ji viděl na schodech. Lorraine to nakonec stihla dřív, než se Marianne znovu objevila, takže ani neviděl, co si vzala. Ne že by mu na tom nějak zvlášť záleželo. Rozhodně nikomu ve škole neřekl, že ji viděl v županu nebo že byla nervózní, nikomu do toho nic nebylo.

Já tě mám ráda, prohlásí Marianne.

Connell chvíli mlčí, napětí mezi nimi dramaticky roste a dopadá na jeho obličej a tělo téměř fyzickou silou. Potom do kuchyně vejde Lorraine a uvazuje si kolem krku šátek. Lehce zaklepe na dveře, i když jsou otevřené.

Můžeme? zeptá se.

Jo, kývne Connell.

Díky moc, Lorraine, řekne Marianne. Tak zase příští týden.

Connell už vychází z kuchyně, když zaslechne matku: Tak snad umíš pozdravit, ne? Ohlídne se, ale zjistí, že se Marianně nedokáže podívat do očí, a tak jen houkne do země: Jasně, čau. Ani nečeká na odpověď.

V autě si matka zapne pás a zavrtí hlavou. Mohl by ses k ní chovat hezky, prohlásí. Nemá to ve škole zrovna lehký.

Connell strčí klíček do zapalování a podívá se do zpětného zrcátka. Chovám se k ní hezky, odpoví.

Je ve skutečnosti strašně citlivá, pokračuje Lorraine.
Můžeme se bavit o něčem jiném?

Lorraine se ušklíbne. Connell zírá čelním sklem na cestu
a předstírá, že grimasu neviděl.